

PHILOMELE,

Samling af yndede Sange

med

GUITAR-AKKOMPAGNEMENT.

Nr.		Øre.
1.	H. Proch. Alpehornet	50
2.	A. Lortzing. To Romancer af »Czar og Tømmermand«	50
3.	H. Rung. Ved Nattetid	} 50
	— I det Frie	
4.	Flickorne i Wärend	} 50
	A. F. Lindblad. Nära	
5.	Riddaren och Jungfrun	} 50
	E. G. Geier. Kommer ei Vaaren	
	J. A. Berg. Herdegossen	
6.	F. Mendelssohn. Paa Melodiens Vinger	50
7.	Sange af »Meer end Perler og Guld«.	50
8.	Sange af »Nytaarsnat«	50

KOMPLET. PRIS 4 Kr.

Forlæggerens Eiendom.

KJØBENHAVN.

Wilhelm Hansens Musik-Forlag.

1924
1389.

I DET FRIE.

Allegro ma non troppo.

GUITAR.

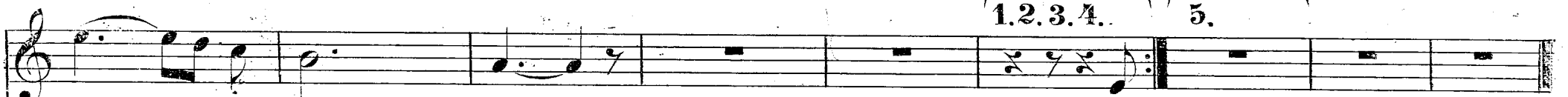
SANG.

v.1. I Sko-ven vil jeg ik-ke gaae, thi Sko-ven er saa lum-mer. — Jeg
 Mar-ken kan jeg blaese frit i Hor-net To-ner kla-re. — Paa
 tan-ke-fuld og tyst jeg gik og skred i gjen-nem Kor-net, — en
 Hund slog an og stod paa Spring, paa mig den ag-ted noi-e. — Saa
 Ro-senblomst paa Li-lieqvist! hvor kan jeg Ver-den ag-te, — mens

1. hel-ler vil paa Mar-ken ud hvor Honning-bi-en brum-mer. — Mens al-le mi-ne Tan-ker
 2. Marken kan jeg aan-de frit min Laengsel ud den sva-re. — Mens al-le mi-ne Tan-ker
 3. Ha-re floi fra Lei-et op og løb ved Klang af Hor-net. — Mens al-le mi-ne Tan-ker
 4. tan-ke-fuld og taus jeg gik, mit Tarv jeg aend-sed foi-e. — Mens al-le mi-ne Tan-ker
 5. al min Hu kun staaer der-til, dit Bil-led at be-trag-te. — Mens al-le mi-ne Tan-ker

1. fa-re vi-de. —
 2. foer-saa vi-de. —
 3. foer-saa vi-de. —
 4. fa-re vi-de. —
 5. fa-re vi-de. —

v.2. Paa
 v.3. Saa
 v.4. Min
 v.5. O

PAA MELODIENS VINGER.

F. Mendelssohn Bartholdy.

Andante tranquillo.

SYNGESTEMME.

v. 1. Paa Me - lo - di - ens Vin - ger, min
v. 2. Mens Ro - sen sag - te for - tæl - ler, et

GUITAR.

1. blomstrende Hjer - tens - kjær!
2. duften - de E - ven - tyr,

til Ganges Bred jeg Dig brin - ger, et
lyt - te de ve - vre Ga - zel - ler, de

1. E - den jeg kjen - der der.
2. klo - ge, de ven - li - ge Dyr;

En smi - len - de Ha - ve der lig - ger i
mod Him - me - lens blin - ken - de Sjer - ne Vi -

1. Maa - nens Søl - ver - skjær, mildt Lo - tos - blom - sten nik - ker, den
2. o - len smiler saa øm; høit bru - ser i det Fjer - ne hist

1. veed, dens Sø - ster er nær, mildt Lo - tos - blomsten nik - ker
2. Gan - ges' hel - li - ge Strøm, høit bru - ser i det Fjer - ne

den veed, dens Sø - ster er nær.
 hist Gan - ges' hel - li - ge Strøm.

p

1. 2.

Ja der skal vor Kjær - lig - hed

dim.

byg - ge, drømme en sa - lig Drøm i Pal - mens ro - li - ge

Skyg - ge ved Flo - dens qvæ - gen - de Strøm, ved

f *cresc.*

Flo - dens qvæ - gen - de Strøm.

dim. *p*

qvæ - gen - de Strøm.

dim.

H. Heine.

6
Nº I. CZARENS SANG.

A. Lortzing.

GUITAR.

v.1. Som Barn jeg mig ø-ved i Her-ske-rens Færd; jeg le-ged med Krone og Scep-ter og
 v.2. Nu smykker mig Kronen, nu bæ-rer jeg Sværd! til Ruslands Lyk-salighed jeg of-red min
 v.3. Naar da om-si-der min I-dræt er endt, man Keise-ren sæt-ter et Steen-Mo-nu-

1. Sværd! jeg tru-ed min Tjener og skræmte min Ven, og iil-te saa glad til min Fa-der i - gjen; og
 2. Færd! min Tanke til Folket jeg e - ne har vendt; dog det-te har al-drig, min Stræben er - kjendt! For
 3. ment; et Minde af Hjerter er ei ham be - stemt, thi Daaden er - indres, mens Vil-lien er - glemt. Dog

1. kjær-ligt han trykked mig op til sit Bryst! o sa - lig o sa - lig er Barndom - mens Lyst! o
 2. det staaer jeg een-som ved fremme - de Kyst! o sa - lig o sa - lig er Barndom - mens Lyst! o
 3. kal - der Al - go - de! Dumig til Dit Bryst, jeg sa - lig i - gjen ny - der Barndom - mens Lyst! jeg

1. sa - lig o sa - lig er Barndommens Lyst.
 2. sa - lig o sa - lig er Barndommens Lyst.
 3. sa - lig i - gjen ny - der Barndommens Lyst.

N° II. ROMANCE.

A. Lortzing.

SANG.

v. 1. O Far - vel, min Brud fra Flandern! skal ei meer vi sees i - gjen? dog du
 v. 2. Den - ne sil - ke - blø - de Haarlok hvi - le sted - se ved mit Bryst! Naar jeg

GUITAR.

1. le - ver i mit Hjer - te, hvor jeg end maa dra - ge hen. Dy - re - bar Du er mig Elskte, me - re
 2. flyer Dig, Brud fra Flandern! vor - de den min sid - ste Trøst! Jeg skal min - des den, naar Kampen ra - ser

1. end min e - gen Sjæl. Tro - lø - se Tanker skal al - drig sig sni - ge ind i det Bryst, hvor Du sted - se skal
 2. vild i blo - digt Slag! Men vil Du og e - vig ha - ve i Min - de mig, som du ei - er, til Li - vet er

un poco rallent.

1. boe! Kun - de jeg vin - de din Kjærlig - hed, Pi - ge! skal jeg Dig e - vig be - va - re min Tro. Kunde jeg vin - -
 2. slukt? Og vil af Ve - mod din Taa - re ned - rin - de, naar paa en Val - plads mit Øi - e er lukt? Vil Du mig ha -

1. de Pi - ge! dit Hjer - te jeg min Tro vil dig e - vig ja e - vig be - va - re.
 2. ve kjærligt i Min - de? jeg min Tro vil dig e - vig ja e - vig be - va - re.

tr

DAS ALPENHORN.

ALPEHORNET.

H. Proch.

Andante.

SINGSTIMME.

Von der Al - - - pe tönt das Horn, gar so
Hör, fra Al - - - pen Hor - nets Klang to - ner

GUITARRE.

zaub' - risch wun - der - bar, 's ist doch ei - - ne eig' - ne Welt nah dem
sødt i Morg - nens Skjær, o hvor Ver - - den her er ny og Guds

Him - mel schon für - wahr.
skjön - ne Him - mel nær.

And' - re Blu - - men, and' - re Wol - - ken, wie in
An - dre Elom - - ster, an - dre Sky - - er det - te

ei - - nem Zau - ber - reich; nur mein Lie - - ben, nur mein Lei - - den bleibt sich
Tryl - - le - ri - ge har, kun min El - - skov, kun min Smer - - te bli - ver

e - - wig, e - wig gleich; und ich zieh' zur Al - pe
e - - vig hvad den var. Ejergets Tin - de jeg be -

n'auf, will dem eig - - nen Schmerz ent - flieh'n, doch ich
steg for Dit Oi - e at und - gaue, men det

denk' an Dich zu - rü - ck, muss wohl wei - - ter, wei - ter
glö - der og - saa her, læn - ger bort jeg dra - ge

zieh'n; doch ich denk' an Dich zu - rü - ck, muss wohl
maa! ja det glö - der og - saa her, læn - ger

fp
wei - - ter, wei - ter zieh'n.
bort jeg dra - ge maa!

Und die trü - ben Me - lo -
Dis - se vee - mods ful - de

di - en drin - gen in die See - le mir, denn das Glück, das fern' ich
To - ner paa min Van - dring gri - be mig, thi det Held som fjernt jeg

su - che, find' ich e - wig nur bei Dir, und das Glück, das fern' ich
sö - ger o, det fin - des kun hos Dig, ja det Held som fjernt jeg

su - che find' ich e - wig nur bei Dir, und das Glück, das fern' ich
sö - ger o, det fin - des kun hos Dig, ja det Held som fjernt jeg

su - che, find' ich e - wig nur bei Dir.
sö - ger o, det fin - des kun hos Dig.

calando.
p
sf
rallent.

RIDDAREN OCH JUNGFRUN.

SANG.

p

v.1. Och Rid - da - ren han sa - de till sin skö - na Jung - fru, och
 v.2. I fem - ton run - da år jag dig vän - ta får, i

GUITAR.

p

1. Rid - da - ren han sa - de till sin skö - na, Jung - fru: hur län - ge vill du
 2. fem - ton run - da år jag dig vän - ta får: och kom - mer du in - tet

1. vän - ta, om jag bort re - sar nu? hur län - ge vill du
 2. då - - - - - så vän - tar jag än - då, men kom - mer du in - tet

1. vän - ta, om jag bort - re - sar nu u - ti ro - - sor.
 2. då - - - - - så ven - tar jag än - då u - ti ro - - sor.

p *rall.*

KOMMER EJ VÄREN.

E. & Geijer.

SÅNG.

Allegretto.

v.1. I sol - glans än snök - läd - da fäl - tet står. Ur
 v.2. Med vin - tren mig sorg gaf det fly - en - de år, och

GUITAR.

1. gran - sko - gen drop - par drif - vor - nas tår. Men jag hör li - ten få - gel gläd - tigt slå, han
 2. tryck - te i hjer - tat sitt i - san - de spår. Nu jag hör li - ten få - gel i hjer - tat slå, han

1. quittrar så gällt, jag kan det för - stå, han frå - gar: kommer ej vå - ren?
 2. quittrar så gällt, jag kan det för - stå, han frå - gar: kommer ej vå - ren?

HERDEGOSSEN.

J. A. Berg.

SÅNG. *p*

V.1. Fjer - ran i skog långt från dig
 V.2. Flic - ka hvar t flög suc - kar som

GUITAR. *p*

cresc. *decresc.*

1. skild klar för min själ strå - ler din bild.
 2. smög u - tur din barm käns - lig och varm.

p *f* *dim.*

1. Hör - net min kla - gan till dig nu för, ger - na, ger - na för dig jag dör!
 2. War han för mig den - na suck så öm? stör ej, o stör mig ej i min dröm!

FLICKORNA I WÄREND.

Allegretto moderato.

SÅNG.

GUITAR.

v.1. I Sve - rig lig - ger en sko - gig trakt, och Wä - rend mon - ne den
Wä - rends namn det er vidt be - rönt vi vär - ja oss när det
Född i Wä - rend jag sjelf ju är, felt - teck - net bär jag om

1. he - ta, en gång i for - dom, så är det sagt, bröt fien - den in, skall ni ve - ta, men
2. gäl - ler, den kön - sten gos - sar - na än ej glömt, och flic - kor - na in - tet hel - ler, vi
3. lif - vet, och of - ta lä - sa i bock jag plär, hvad om oss dä - kor står skrif - vit. Ja

1. hur det gick ho - nom, vet båd ni och jag och sko - gens fåg - lar de
2. ärf - va li - ka så gick det år från år, och sko - gens fåg - lar de
3. män - gen gång när jag från min spinn - rock slap, sjöng jag i sko - gen med

1. sjun - ga än i - dag, de sjun - ga dril - la, dril - la trill rill ri, trill rill ri - ri, om
2. sjun - ga hvar - je vår, de sjun - ga dril - la, dril - la trill rill ri, trill rill ri - ri, om
3. fåg - lar - na i kapp, de sjun - ga dril - la, dril - la trill rill ri, trill rill ri - ri, om

1. flic - kor - na u - ti Wä - rend.
2. flic - kor - na u - ti Wä - rend. v.2. Och
3. flic - kor - na u - ti Wä - rend. v.3. Och

NÄRA.

A. F. Lindblad.

Poco Allegretto.

p con espressione.

SÅNG.

V.1. Få - geln på gre - nen sjun - ger li - ka
V.2. Så har för - svun - nit ren min barndoms

GUITAR.

1. gällt: Blom - man på re - nen blic - kar li - ka snällt. Men allt - se - dan
2. tid: Hvad jag har vun - nit? Ack! ej var det frid. Suc - kar från mitt

1. dig jag såg har för - än - drats all min häg. He - la da - gen jag be - ta - gen
2. hjer - ta gå, blot med o - ro kan det slå. Kär - leks lå - ga ljuf - va plå - ga,

1. ser och hör blot dig! Men allt - se - dan dig jag såg, har för - än - drats
2. lem - na mig i ro! Suc - kar från mitt hjer - ta gå, blot med o - ro

1. all min häg: He - la da - gen jag be - ta - gen ser och hör blot dig!
2. kan det slå, Kär - leks - lå - ga ljuf - va plå - ga lem - na mig i ro!

MEER END PERLER OG GULD.

Moderato.

Eventyr-Comedie af H.C.Andersen.

Henrik.

No 1.

V. 1. Mit Navndet er Hen-rik med Æ - re, ved Holberg det kom til Agt, halv
V. 2. Jeg kan ik-ke gaae og sær - ge, og mi-ste min gode Cou - leur hvo

1. Engel jeg og-saa skal væ - re, det har mig min Kjæ-re-ste sagt, For-stan - den i det
2. kjøber vel og, maa jeg spør - ge, et Menne - skes slette Hu - meur? Nei glad jeg gaaergjennem

1. He - le er ik - ke Lap - pe - ri, og Hjer - tet kan man de - le, der
2. Før - ret, og dei - lig er Li - vets Dal, min Rig - dom er Hu - meu - ret, det

1. er Por - tion for Ti! og Hjer - tet kan man de - le, der er Portion for Ti!
2. er min Ca - pi - tal! min Rig - dom er Hu - meu - ret: det er min Ca - pi - tal!

Allegretto.

Henrik.

No 2.

V. 1. Min lil - le Gre - the jeg al - tid seer, det er en Pi - ge at kjende. Der er i Ver - den.
V. 2. Hun er saa ny - de - lig, klog og rar, for - lo - vet blev vi med Æ - re. Hver, som i Ver - den.

1. vel Gre-ther fleer, men in-gen Gre-the som hæn-de; hun er saa frisk, ja som en Ro-sen-knop,
2. sig en Gre-the har, forstaaer hvad min Gre-the kan væ-re. Min lil-le Gre-the jeg al-tid seer,

poco riten.

1. og dog kun en Kok-ke-pi-ge, men en, der er til at-spise op, selv det er for lidt at si-ge!
2. det er en Pi-ge at kjende, der er i Verden vel Grether fleer, men in-gen Grethe, som hende!

Andante moderato.

Henrik.

No 3.

V.1. De ly-ve Al-le-sam-men, en-hver paa sin Ma-neer, Løgn er der i Ma-
V.2. Det er en Løg-ne-Re-de den sø-de run-de Jord. Dog er her godt her-

1. dammen, Løgn i hver Ca-va-leer! Elsk Du kun høit din Næ-ste, stem i med god At-test, men
2. ne-de, og det er Sandheds Ord; Man veed jo he-le Krammen har her ei Bli-ve-sted; de

1. tro selv ei den Bed-ste, saa troer Du al-ler-bedst! Elsk Du kun høit din Næ-ste, stem
2. ly-ve Al-le-sam-men, og jeg-jeg ly-ver med! Man veed jo he-le Kram-men har

1. i med god At-test, men tro selv ei den Bed-ste, saa troer Du al-ler-bedst!
2. her ei Bli-ve-sted; de ly-ve Al-le-sam-men, og jeg-jeg ly-ver med!

NYTAARSNAT 1850.

Allegretto.

Vaudeville af E. Bøgh.

Forfatteren.

Nº 1.

V.1. Første Skaal jeg bragte Ægte - standen, som saa tidt i - blinde skjænker Manden, naar hans Ungdoms I - de - a - ler
 glip - pe, til Led - sa - ger - in - de en Kan — (røger under Mellemspillet.) en sand Engel paa hans mørke Vei.

V.2.

Med behørig Formalteter
Fulgte nu en Skaal for de Propheter,
Som befale Tørst i Sorg og Kulde;
Skjøndt de stadig selv er — (røger.)
Selv erholde Skam til Tak derfor.

V.3.

For vor Rigsdag jeg en Skaal udbragte;
Thi den tæller Mænd, som vi maae agte —
Mænd, hvis Dygtighed vi alle kjende —
Mænd, hvis Taler ere uden — (røger.)
Uden Frygt og Dadel det er vist.

V.4.

Saa en Skaal for vore Diplomater
Tømte jeg med mine Kammerater.
Diplomater har vi, der er gode,
Nogle med og Andre uden — (røger.)
Uden Ridderkors og adlet Navn.

V.5.

Danmarks Skaal det var den allersidste,
Danmark ønsked jeg alt Godt, jeg vidste —
Intet Tab af Mandskab og Provindser
Ingen Pest og ingen tyske — (røger.)
Tyske Oversvømmelser iaar.

Allegretto.

Valgcandidaten.

Nº 2.

V.1. Hør nu min bed - ste Hr. Sø - ren - sen! Siig mig, hvad gaaer der af Dem? De
 seer jo, jeg er en gammel Ven, jeg skal sku ik - ke ta' Dem.

V.2.

Jeg kommer jo bare som Spøgeri,
Ellers har jeg mit Stade
Der, hvor De dagligen gaaer forbi,
Midt paa Kjøbmagergade.

V.3.

Der har jeg staaet det hele Aar,
Hvad kan De meer forlange?
Om Nytaarsaften en Tour jeg gaaer,
Bør De ei blive bange.

V.4.

Blandt Byens Store jeg vistnok er
En af de allerstørste;
Men jeg vil gjøre mig populair
Nu med det allerførste.

V.5.

Og derfor er jeg just kommen her,
Smaafolket jeg besøger,
Jeg er gemytlig — ja, som de seer,
Jeg gaaer omkring og spøger.

Allegro non tanto.

Herr Sørensen.

Nº 3.

V.1. Jeg veed ik-ke rigtig om jeg be-hø-ver mig selv at præ-sen-te-re? jeg er en Bekjendt, om end
 ei De er-in-drer, at jeg har den Æ-re. Hvad, kjender De mig da ik-ke i-gjen? jo naar de an-
 stranger Hu-kom-mel-sen, for-sikkrer jeg, at De mig kjender i-gjen! vi sees jo hver
 e-neste Dag, der gaaer hen, De kjender mig ik-ke-slet ik-ke i-gjen! jeg er jo end-og-saa en gam-mel
 Ven, langt u-de saa-gar i Fa-mi-li-en—jeg er jo—jeg er jo Hr. Sø-ren-sen! *f*

V.2.

Det er dog besønderligt nok —
 Hvor jeg kommer hen, mig Ingen kjender,
 Skjøndt jeg overalt har en Flok
 Baade Brødre og Svogre og Frønder.
 Men ak, mine Egne — det veed jeg godt —
 De have mig altid til Nar saa smaat!
 „Hr. Sørensen det er en reen Peer Tot,
 Hr. Sørensen bærer sin Nathue godt.
 Hr. Sørensen gaaer efter Næsen blot,
 Hr. Sørensen gjør sig til Skam og Spot!“
 Saa raaber og skriger hver eneste Sjæl,
 Og glemmer han hedder Hr. Sørensen selv.

V.3.

Hr. Sørensen siger som saa:
 Af Smaating jeg lær mig ei genere,
 Min rolige Gang vil jeg gaae,
 Og mit gode Humeur conservere.
 Hr. Sørensen tier med hvad han veed,
 Hr. Sørensen elsker den kjære Fred,
 Hr. Sørensen smøger sin Nathue ned,
 Hr. Sørensen hylder Besindighed,
 Hr. Sørensen er hverken kold eller hed,
 Hr. Sørensen er hverken mild eller vred,
 Hr. Sørensen er hverken kjæk eller feig,
 Men — Hr. Sørensen er blot umaadelig seig.